

og for hvem det er en Samvittighedssag at røgte deres Hverv godt. Men efter min Mening er Frk. W.'s Udtalelse ikke modbevist, saa længe der ikke foreligger en offentlig Redegørelse fra Regeringen, der kan rense Danmarks Navn i Ind- og Udlandets Øjne. Hertil har formentlig Frk. W. ved sin Handling ønsket at bidrage.

Elisabeth Staw,
Distriktsjordemoder.

Hermed anser Red. denne Diskussion for sluttet.

„A womans work is never done“.

Dette Citat, der forekommer et enkelt Sted i Spidsartiklen i Bladet her for 30te Sept., kaldte Tanker frem hos mig.

Blidt og roligt er det i Formen, og det lille »never« giver det hele et sørgmodigt forklarende Eftertryk. Minder om Folkevisen, hvor ofte den enkelte Strofe eller Tonesætning giver den ellers rolige og klare Fortælling en Molklang, en dybere Betydning, der kalder paa noget i os, og gør, at vi ikke kan slippe den igen. Det kunde jeg heller ikke, da jeg havde læst Artiklen forleden. Bestandigt tumlede mine Tanker med det lille Citat.

Jeg var gaaet til Hørsholm i nogle By-ærinder og vandrede nu gennem en af de gamle, daarligt vedligeholdte Gader, der førte ud til Landevejene ad Rungsted til.

En yngre Kone hastede gennem Gaden. Formodentlig kom hun fra Hørsholms Klædefabrik. Det tynde, graalige Sjal, som de fleste Arbejderkvinder bærer, havde ogsaa hun. Med den ene Haand holdt hun den flagrende Klud fast over Brystet. Man faar altid Fornemmelsen af, at dette daarlige Sjal blot skal dække over noget endnu daarligere indenfor. Paa Varmen ved det er der ikke Tid og Raad at tænke. I hendes Øjne var der et fraværende, spændt Udtryk, optagen som hun var af, hvad der nu kom, skulde gøres og skaffes til Side, for saa at naa noget, der heller ikke maatte forsvømmes, og saa fremdeles i en lang, uendelig lang Rækkefølge. En Flok Smaafolk, den ene mindre end den anden — Nr. allermindst skumpledtes afsted i Resterne af en Barnevogn trukken af den største

i Flokken — kom anstigende. De smaa Træsko klappede ufortrødent over den usle Brolægning, klappede omkap med de smaa Munde, der gik ustandsølig. Man havde faaet Øje paa Moderen, og den bitte i Vognen søgte med en forfærdelig snavset lille Næve at klare de noget klistrede Øjne saa vidt, at den ogsaa kunde faa Kig paa den travle Skikkelse, der nu stødte til dem. Det spændte, fraværende Udtryk forlod heller ikke nu Konens Ansigt. Hendes Tanker var jo ogsaa forude ved det næste allerede. Med travl Haand tog hun et rask Tag i den ynkelige Ekvipage, der ligesom hvinede lidt forskrækket, da den i en Fart blev vendt, og en lille graalig, snavset Byldt, den næstmindste, anbragt temmelig haardt foran.

»Hvor kunde du ogsaa tabe den!« lød det skændende fra Moderen. Det var nok en af de mange smaa Træsko, der var gaaet i Løbet. En lille graa Uldsøk dinglede hjælpeløst ned fra Vognen, saa jeg. Saa drejede de opad en Sidegyde. Som de gik dér, kom jeg til at tænke paa de tarvelige Billedbøger, hvori alt er malet med den samme Farve af Billighedshensyn. Denne Gruppe var ogsaa ligesom malet med en eneste Farve: den graa. En snavset Dør i et skrøbeligt Plankeværk knagede gnavent paa sine faldefærdige Hængsler og slugte saa det myldrende graa med et arrigt Smæld. Men mine Tanker kunde ikke slippe dem. De fulgte dem ind i den mørke lille Stue. Jeg saa dem sidde rundt om det maledede Træbord. Han, Manden, det store Forbogsstav i Alfabetet om Bordet, for Enden af dette. Træt og med ludende Holdning naturligvis. Men han kunde dog altsaa nu sidde ned denne Times Tid, og Avisen havde han liggende ved Siden af sig, og den læste han i, mens han ventede paa Maden. Men hun, Konen var der ikke, kunde jo ikke være der. Hun rumsterede i Køkkenet. Maden skulde laves til i en Hast, og naar den var spist, var der Opvasken og lidt Oprydning — og saa afsted til Fabrikken igen. Ja og om Aftenen, naar Dagens Arbejde endelig var til Side, saa var Klokken mange og hun var træt og der skulde jo »siddes op« tidligt næste Morgen. Men selv om hun kunde have Lyst til at gaa lidt ud og snakke med nogen, eller kigge hen i »Logen« at høre lidt Sang, Spil eller Foredrag, eller blot sidde hyggeligt og fornøjeligt og drikke The derhenne, saa var der jo ikke Tale om, at det